

Mulattató

40^{dik} szám.] Megjelenik minden szombaton két egész három hasábos nyomatu íven.

KASSA, October 28^{kán} 1848.

Előfizetési ár helyben féltre 6 fr., postán borítékban 6 fr. 24 kr. p. p.

Lichnowszky hg. s követ meggyilkoltatása Frankfurthban

Sept. 18kán 1848.

Lichnowszky Felix hg. sok viszonytagságon keresztül vitt életének utolsó évében porosz szejai követ vala. A spanyol lázadás idejében Don Carlos őt segéd tisztnek használá. Később Brüsszelben időzött, hol szélsőségekben és elmebetegségekben talált élvezetei őt hamar ismeretessé tevék. Német honban számos párbajai és kalandos életének zajos szerepei eljátszása után nem maradhatott ismeretlen. A spanyol táborozásokban leélt életének emlékezte inkább fellegősségre mutat mint komolyságra. Birt némi szónoklati tehetséggel; de rikácsoló hangja, tisztátlan kiejtése, kihívó tekintete, s általában kevés vonzalmat gerjesztő külseje meghiusiták a sikert.

Mint követ a jobb oldalon foglalt helyet, de többször a más oldalal is szavazott mint változókéony véleménye szerűtét. De mi talán legjobban előmozdítá a Sept. 18kai szomorú események következtében halálát a rossz színű emlékezet vala a népben, melly akkor fogamzott, midőn a májusi zavarokban a majnai főkelőket orgyilkosoknak keresztelé a nemzetgyűlésben. E vigyázatlan kifejezést a demócrata párt emberei igen is följegyzék, s ezért üldözteték olly keservesen a beállott alkalomkor, melly körülbelől így keletkezett.

A nemzeti gyűlésnek azon határozata mellynek következtében a dán fegyverszünet elfogadott nem csak Frankfurthban de majd minden német vidéken a legnagyobb ingerültséget idézte elő, a német becsület meggyalázását a hajnalodó szabadság megfertőzését látván abban. Még az nap este mindjárt midőn a határozat meghozottat zavargásokban mutatkozott a nép elégtelensége de melly csak hamar lecsillapult. A másnapi népgyűlésben a gyűlés azon tagjaira, kik a határozatot elfogadták, kimondatott a hazaárulás büne.

Másnap Sept. 18án réggel 2400 főnyi porosz és osztrák katona keríté be a Páltemplokat; ezen eljárás a nép méltó bosszankodását vonván maga után nem sokára egyenkint majd sürűbben hullottak a kövek a katonákra; déltájban már torlaszok emelkedtek. Délután már lövések történtek a város különböző részeiben, s ez elég volt a feles harc erősebb folytatására, s a gyűlölség a porosz katonaság ellen egész dühös lázba hozá a népet.

Lichnowszky még délután lóra ült, s Auerswald ezredessel a szabadban sétalovaglást tőnek. Minthogy azonban mihamar megismertettek, néhány lövés szállt utánnuk. Ezen megjedvén a városba indulának vissza, s könnyebb menekülhetés végett egymástól elválának.

Lichnowszky nem tudván más félre helyen bejutni a városba, a nagy séta felé tartott. Mihamar körül is véteték a sok kaszás, sarlós, villás tömegtől, és lováról lerántaták. A hg. életét látván veszélyben, es erős lévén védelmezi magát, de ez szenvedéseit csak hozsitja. Az őt körülvevő tömeg borzasztó szinte rendszeresen kezdé kinezni lövöldözni karjait lábait, s midőn első boszujokat meghűték azon ígérettel hagyák el, hogy ha magához jó, ismét illy időtöltést nyrendenek személyén.

Távvezésük után a szerencsetlen hg. bevándorog egy házhoz, hol emberi fogadtatásra talált. Alig telt el egy óra midőn ugyan az elebbi csoport, de már szaporodva ismét a házban terem, a vendéget követelvény; a háznép tagadá a hg. ott létét, de midőn ez hallá hogy a ház felgyújtásával fenyegetőznek a titkolás esetében, tehát maga mene elibük daczára becsületes gazdája ellenzésének.

A mint a dühös nép előtt megjelent, egyik pór ruhába eltözött vezérek e szavakkal fogadá: „A mint a hg. Don Quichotte szerűn élt, ugy haljon is meg.“ Es azonnal le is ránták ruháit kinező csufolódások és gúnyszavak közt, s a földre teritvén szurdalták vagdalták, s még ez sem

lévén elég falhoz kötöztek és közel állomásból czeleba lövöldöztek készakarva hibázván többször csak azért a lövést, hogy kinjai nagyobbak legyenek. De jóllehet több halálos sebet kapott egészen még sem ölék meg ismét azért hogy többet szenvedjen. Borzasztó jelent szerencsetlen hg! milly kegyetlen ellenséggel kelle találkoznia. A fejdelmek pedig hideg vérrrel áldozzák föl szerencsetlen embertársaikat a már is ocsmányuyá vált korona megtartásáért.

E szörnyű kínos helyzetben lelé meg a hget egy hesszi czirkáló őrség, melly a sz. Háromság kórházba vivé.

A vizsgáló orvosok a lövések által zuzott karjait és egy lábát találák szükségesnek alávetni a csonkító műtételnek, hogy élete megmaradhasson azon jelentést tevén hozzá, hogy a műtételt nem fogja kiállhatni, sőt már ez alatt meg kell halnia, mi még azon éjjeli 11 és fél órakor meg is történt miután egyik karját, mellyet őt golyó sebzett meg levétette; egy más golyó fejében állt meg, egy pedig hátgerinczét zúzta szét.

Rorzasztó áldozat de! a nép duhének ellen állni lehetlen. Száljon az átok azokra, kik illyeseket makacsságuk által előidéznek.

Egy nő és Lajos.

Beszély.

(Folytatás.)

VIII.

Eric iszonyatos beszélyel.

Elérkezének mihamar egy kellemes helyre, hol az esteli sokak számára készen vala a zöld lombok közt, a bor kristály tiszta vala, az asztal megrakva virágokkal, s a szomzéd gallyak közt hallatszék egy szökőkút vizesése, de mellyet látni nem leheté.

Mielőtt helyet foglalának vendégeink Odoacre finom jegyek által értésére adván valamit társának, Eric fülébe suga két szót mire arczvonásai kis időre megváltoztak, de azért mitsem vonának le.

„Oh halhatlan istenei Olympusnak szólala föl Odoacre midőn leült, mégis bűnös vagyok, hogy illy esteliben részt veszek. Ugyan mondja meg ön, mit mondanának a nők, ha engem szegődött udvarlójukat, ki csupa hangja vagyok diccsőségüknek, ki rendes foglalkozásul ülök lábaim előtt, ha látnának engemet együttülni a földön létező két legnagyobb elleneikkel. Es mit mondanának még a szerelem nevtőji, látván engem az udvarlást sértő nagy bűnös mellett. Isten veletek, bucsut veszek tőletek elegiak, lírák, és eglogák! Nines más hátra, mint porrá zúzni lantomat, és akkor veszett költő vagyok, ha csak szerencsére már nevem örökítve nem volna.

Ezeket mondva Odoacre habotára fakadt; Eric jól látta uj barátjának arczán, hogy a költő vigsága Lajosnak sem több sem kevesb, mint multság; oda sompolyodék tehát Eric, és egész halkan így szóla:

„Nem veszi ön is észre, hogy a költő ur milly unalmas egy állat.“

Lajos nem válaszola, de jó izűen nevette, mert Eric gondolatai is éppen az övéi valának, nem tartóztathatá tehát magát, hogy kezét ne nyujtson aeki, mellyet Eric szivesen szorita. Odoacre e néma társalgást észre vette ugyan, de értelmét fel nem fogá. Megtöltvén poharát ujabban folytatá.

„Igen, látom ifju uraim, hogy ketten vannak ellenem, de frigyük bár minő ijesztő legyen is, el nem rémit. Ha egyedül magam volnék a világon a nők megtartója, mégis szivesen vállalnám e szép pártolást, és örömet elvállalnám a vértanui állást szent ábrándjaimért. Igen, dicsekvés nélkül mondom, hogy még akkor a nők mitsem vesztettek, midőn megmaradt nekik egy költő szive. Kezdjük tehát legalább jelenlétem-

ben a társalgást önök összeesküvése fölött, és én örvendek, hogy jelen lehetek.

A költő e szavakat ajtatos tekintet kíséretében irányzá Erichez, de ez nem akara oda figyelmezní, töltvén Lajosnak italt:

„Kedves Odoacre, felele neki bizonyos megvetést eláruló lenező modorban. Mindég hittem azt hogy a nagy udvarlók legjobban is sértik meg a nőket. Mi engem illet, én ohajtom, hogy legyenek a nőknek udvarlójai, és midőn hallom önt — már engedjen meg, de kimondom — az unalmas dicsbeszédben fáradni, midőn a nők érdemeit emeli, magamban növekedni érzem a gyűlölséget ellenük azon egész mértékben mellyben ön őket dicséri, dühös irigység ragad meg: erősen fölteszem ilyenkor magamban, hogy török országba költözöm, s török leendek, hogy ott fogom pénzemet elkölteni, vásárolván szép czirkaszi nőket, hogy magamat az egész nőnemen megboszuljam, midőn ezeket a gyalázatos rabigába hajtom. S mit mond erre Lajos ur, e nyomorok látása nem fog ön szíven könnyíteni? Nem lenne multságos látvány ez édeskéket nyitott haggal, zsákszerű kartony öltönyben, sötét czellában látni, kinezvén őket egy sereg sergiffiságából kivetkezett szercecsen jelenléte, kik dán verseket készítenének s azokat előttök elmondanák?

— „Ugyan Eric! mondá a költő, milly bárdolatlan durván itél, és hány darabba nem vagdalja a szegény academikust! De más részről gúnyképét olly jól festi, hogy az nekem is tetszik. De ne vegye ezt pulya hóknak uram, mert önnek gúnya finom, engem meglep, és esküszöm, hogy önből a legjobb gúnydalnok leendett volna, egész Daniában.

Odoacre magasztalásait a legnagyobb hévvel mondá el, szenvedélyes simogatásokat is vegyíte beléjük, mellyek különösöknek tetszettek volna, ha ki nem találnók hogy Eric nem az kinek látszik. Odoacre helyzete pompás vala, mert dicséretére legyen mondva szinlett-helyzetének, itt koczkaztathatá mind azon gyöngédségeket, még pedig büntetlenül, mellyeket másutt el nem tūrtek volna, és itt Erichez a kiszemelt czinkoshoz irányozhatá mind azon nyájasságot, mellyet nő előtt kimondani soha bátorsága nem lett volna, az előtt sem természetesen, kit már ismerünk, s ki e perczen távol is jelen is van. Egyébirant a gyöngédség nem lévén erős vonása jellemének, azzal itt könnyen visszaélt.

„Minthogy ön engem ennyire megámád, felele ismét, kezeit dörzsölvén, engedje meg hogy e helyt ünnepélyes eskümet állítsam ön káromlásai ellen, miszerint önök uraim mind ketten elátkozva leendenek, hogy vég napjaimig hű mintáji legyenek a hűségnek, gyöngédségnek és forró tiszteletnek azon hasonlíthatlan személy irányában, mellyet én imádok. Oh ha tudnák önök mi kegy van szemekben, hangja milly megható, egész lénye minő fölséges! Hiszen tessék, ám folytassák gunyolataikat; egy poharat még, és én megyek, s rögtön elkezdem tisztelgésemet a nőnél, kiéi gondolataim!“ . . .

A költő fölhevülése fenyegető alakot ölte.

„Hisz tartsa meg rímeit magának, mondá Eric kimért hideg hangon, hisz nem ellőtünk kell nyilvánítani nők iránti tiszteletét, hanem az előtt, ki annak tárgya, és csak arra ügyeljen, hogy ott aztán ismét unalmas és alkalmatlan ne legyen, mint én el nem hallgathatom, hogy nekünk igen az.

E kemény szavak igen alkalmasak voltak a költőt szerepe hangulatába rántani. Odoacre fagyalva érzé magát Eric-től reá vetett tekintet által, s nagy vigsága leeb szála; féle hogy még néhány bakot kell lönie; de Eric e kétségben hagyván őt, Lajos felé fordula.

„Idegen ur, lenne annyi baráti kegyelettel s eltűrné hogy szó nélkül egyen igyon köztünk?

— „Szokásom hallgatni, midőn költő beszél“ válaszola Lajos olly finom kétértelműséggel, hogy Odoacre haragra gyűlván minden vigságát elveszté.

„Lássuk tehát, folytatá Eric, mi foglal-

toskodtatja elméjét? közölje azt velünk is; hisz tudja már, mert nyilvánítam, ohajtom bizalmát megnyerni mi alatt én enyimet ajánlom cserébe. Miről ábrándozik? Ön olly melázó. Talán a közös ellenről? Hitemre mondom alkalmas kellemes. Nemde a költő beszédei ön emlékébe hoztak minden kellemest, minden gyöngédséget, melyet kegyed egyszintébb korban szinte nyilvánított szíve választottjának; oh bájok, oh varázs! mellynek köteléke istennek hála szétszakadozott keblében. Igen én azt kitalálom, hogy ön most meg meghallgatá magában a kedves viszhangokat, igen visszaemlékezék ön reszkető ajkai közül kibocsátott édes nyilatkozatokra, az egész csöndben kimondott szerelmi eskükre oh milly édes élvek ügye bár, ezerszer szeretné ismétleni a szép szavakat ismétleni a két szerelmes szemely közt folyt kedves párbeszédet, azon élvezetteljes elbájoló társalgást, melly villogó szemekkel kezdetik, de könnyteltekkel végeztetik. Oh hűtlenség, mindezen édes cseppek keserü méreggé változtak. A fölséges szavak kincsét mellyet benünk az ifjuság találhat, ön tökéletesen botorul kimerítette, hogy nyerjen érte mit? A csaláságok egy kis apró pénzét, édesgető üres lelketlen szavakat, szépen csengő sohajokat, mellyeket a leányok Éva ösanyjuktól, és ez ismét a kigyó jogától nyerte! Ime így rabolják e el tőlünk tulajdon onnunket, nem hagyván kárpoflásul a keserü emléknél egyebet. Egyszer leesik a fátyol szemek elöl, s a kedves tévedés madár szárnyakon rebben el. Oh romlás! még tegnap olly gazdagok valánk, s ma olly fosztottak, olly pusztultak, elhagytak vagyunk. Ki téríti vissza mit veszünk? Hol találandjuk ismét a kedves elbájoltatást, a véghetlen lelkesítést, melly madár szárnykint emelé kebleinket. Mellyik érzelem, mellyik szenvedély, mellyik hatalmas érdek élesztendi újra a szerencsés órákat, mellyekben keblünk csak az ég felől vala nyitva. Most az imádandó forrás kiszáradt, most az elmult boldogság emlékét, becses emlékét is gyülni kell. Mind ez csak kábaság, csalódás volt s a szív megmérgeztetvén örökös gyötrellem leend. Oh milly szerencsétlenek vagyunk, a mult is oda mutat, szomoruan kell megtérnünk magunkhoz hogy a valahai érzelmeiket elüzzük, hogy keservekkel vegyítsük ifjuságunk szép örömeit. Igen, illyen sorsunk, s bár ezen állapotunkban legalább kebelünk által gyámolítatnánk. De nem, ez is ellenünk lázad ez is pulyaság, tétlenség, csak nyög, panaszkodik, sőt bizonyos órákban gyülöletünk egészen le van fegyverezve, némelly titkos szívélyes hajlam által, mellyet egy hang, egy sorocska egy illat ébreszt bennünk. Tehát nem úgy van, nem e Lajos? Mit tegyünk, hogy a márvány meglágyuljon, hogy keménységünk megrepedjen? Pirulással mondom, hogy egy est, egy szép nyári est elég, ollyan mint a mai lám! Elég a lanyha lég, a halvány láthatár, elég a rezgő lombozat, a ropkedő illat, itt a szomszéd zöld galyak közt a lankadó zene, melly nem tudom honnét jó, de melylyel kedélyeink egészen oszhangzanak. Tehát legyőzve lennénk mi csakugyan Lajosom? Mit látok, melázó tekintet ül homlokán, nem tudom ha csalódome, de rezgő könny cseppet látok pilája szélén függeni. Térjen magához barátom, poharába sirja ki magát, és az együgyü borívó hírére, teszi magát érdemessé ki bora közé vizet vegyít.

Lajos megrázkodott és lesüté fejét, mint olly ember, ki álmából költetik, Eric mint tulajdon gondolatait, végre a pilanat hatalma megragadá: a fák a szél a zöld lombokat lengeté, a virágok betölték a leget illattal, s az esteli szellő meghozá egy szerelmes dal mandolinon játszott kedves hangjait, Eric utolsó szavai Lajost ön maga iránt kegyetlenné tevék. Szegyenelvén magát saját szívének áldozatául esni, egy nagy pohár vizet ivott egy huzamban így szólván föl maga megbátorítására:

„Hé Myron polgár! jöjjön elő a fák alól, beszélje el másod házasságának történetét.“

Myron azonnal megjelent, szívifájdalma általi szomorúságát növelte az est-homály, szomoruan köszöne.

A költő ur pedig, ki haragját azjéteken és boron tölté egész idomtalanossággal állá föl.

Volt már örömöm (?) egy történetet hallhatni Myron polgártárostól, és keveset vágyom egy másodikat is hallani.“

— „Maradjon, maradjon, legyen ez ön bűnhődése.“

A polgártárs pedig keserü sohajjal kezdé a történetet.

(Folytatjuk.)

Regényes jelenetek a francz udvari életből.

III. Henrik.

Rieux Renée,

más néven

A szép Chateauneuv. *)

(Folytatás.)

Ez volt a király első szerelmi tárgya. Már mint anjoui herczeg is gyakran térdelt ez udvarhölgy előtt, ki szívet elszakíthatlan hálósálakkal körülfonta. A szép Renée akkor tizenhat, Henrik tizenhét éves volt; szerelme, melly elejére csak platói volt ment vala minden szenny és állatiságtól. A herczeg Desportest azon kor Catullát, beavatá szerelme titkába, és fölkéré, kedvesét sonnetek, és más versekben magasztalni szeremesének szépségét. Desportes föl is hevült a herczeg aranya varázsa által, és el nem mulasztá naponkint így egy vers szakaszszal áldozni a szépség oltáránál. A szép hajadon, kit a musa édes tömjéne, a szerelem első lángja áthatott, olly boldog vala, mint a rózsza, melly tudomásul vette a dalabáj szerelmét. De Medicis Katalin, amaz erénytelen gonosz nő a szerelem bimbóról letörlé a szüzesség harmatát, lefuvá a szüzies ártatlan szerénységet bibor arczáról, és fölkölté benne az állatiság szenvedélyének korlátlan kéjárját. — Henrik és Renée aztán úgy szereték egymást, mint köznapni emberek évek multával egymást szeretni szokták.

Midőn Henrik, a hugenották Rochelle erős várakat megszálló hadvezér a lengyelek által elválasztott király Krakkóba hivatnék Renée szerelme lángját is magával akará vinni, de Renée kinek a kijetözenlő udvar már tetszeni kezdett, ki udvarlónak sergét már naponta nevedni látta, mi kedvet sem mutatott állásának elhagyására.

— Isten veled utadban, mondá a hölgy a lengyel királynak és Párisban maradt.

Henrik annyival könnyebben vált meg, mint hogy ingereinek minden részét és nemét izlelvén iránta naponkint egykedvűbb lón.

Elválás a szerelem csábátke.

Utközben már észreuvé a király félenhamvadtt szikrájának hevét újra lángba kitörni készültét. Midőn még csak közeledék lengyel honhoz, már honvágyat érte; Renée bájai őt francz honába, a lengyel korona utáni hiusága Krakkóba vonzák. Mint Herkules állt a választó uton és fél uton megfordul vala ha szerelme fölött a hiuság a koronavágy nem diadaloskodik, melly ezt sugá fülebe: Valois Henrik bárgyú né légy, nem mindennap jó fejedre egy korona, mint ez a lengyelektől.

Párisba érkezte után elsőben szerelmese karjaiba siete.

— Ime itt vagyok, mond a király és megölelé.

— Kedves, jó Henrik, mit hoztál magaddal számomra, kérdé a szép Chateauneuv.

— Egy isteni papagájt nénémről.

— És azon kívül?

— Egy pompás majmot a német császártól.

— És?

— Egy tele szekrénykét és divatárukat.

— Oh kedves edés Henrikem, ha tudnád menyire vágyódtam utánnad.

— Hallgass, hisz tudom hogy viseléd magád távollétem ideje alatt, tudomásomra jutottak minden kicsapongásaid, tudom hogy mint képmutató szemrehányást, káromlást verést érdemelsz, de francz ország királya megbocsátja azt mit az anjoui herczegnek vétettél.

— Sire! esküszöm hogy . . .

Hallgass, mindent, mi megtörtént sűrű fátyollal borítandok, mindent, mit anyám rólad beszélt, regének tartandok és nyilvánítandok, mint mellyeket saját elméjéből merített, de tudod, hogy most kívánom, hogy jobbulj, lépteidre ügyelj. Ismét enyém, egészen enyém vagy. De jaj Renée, ha a király hűtlennek tapasztal.

Haragtól villogó szemeket vete reá a király . . . Renée szemét lesüté, keresztül borzada, éz elsáppada . . .

— Renée szóla a király midőn egy arany feszületet vona ki kebeléből, e szent keresztire esküdjél mától örök hűséget!

— Esküszöm lón Renée tompa válassza nyárfalevelkint reszketvén kezét a keresztire alkalmazá.

— Most másról szólunk szomjuhozom, adj vizet kincsem.

— Renée egy tele pohárral szolgált a királynak.

— Hűségedért! mondá a király kiüritvén a poharat. Most add ide a mandolinát, barcarolet fogok zengeni, mellyet a velencei csolnakásoktól tanultam.

Renée átnyujtá a kért hangszeret. Henrik pedig lábainál a nőnek eldallá az ígért áriát, s annak végeztével elhajítá magától a zengő húrokat és kedvese kebelére nehezedett.

Ligneroles.

(1575.)

Voltak III. Henrik udvarában egy különös osztályu lovagok is, kik ismeretes okból a király kedvenceinek hivattának, és a legmagasb hivatalokat nyerék el. Így Montluc francz ország fővezére, Arquet pedig Jojeuse herczeggé lón.

A király kedvencei közé tartozott Ligneroles is, egy szép ifju ember, kit a dicsvágy unszolván, s mások példája is csábitván Henrik gyalázatos hajlaminak hódolni kezdte.

Henrik e kedvencét úgy szereté mint Sándor egykor Hephaestiont. Ligneroles pedig szereté Chateauneuv kisasszonyt, és Renée, megszokva már az esküszegéshez, meghallgatá őt, igen, és reményénél hamarébb. De szerelmök titka mihamar elárultatott. Montigny kisasszony irigyléven Renée szerencsésjét, tudomására juttatá a királynak a titkos összejöveteleket, mellyek a király kedvence és kéjhölgye részéről napi renden valának majd egy majd más imahelyen. Henrik mindkettőt kémeletteté Villequier által.

Egy este Ligneroles egy földalatti titkos uton Chateauneuv kisasszony hálótermébe húzódtott, hová ez a találkozású rendelte. A terem csak homályosan vala kivilágítva. Renée pongyolában heverészett pomlagán, és dobogó kebelével várá a kedvest. Egyszerre lépteket hall.

— Oh ó az, szóla Renée, és félretolá a refeszt.

— Renée, kedves Renée, te most az éden ajtaját nyitád meg előttem.

— Gondolom kisémet látott meg?

— Senki, de senki.

— Jó, tehát nincs mit félünk. E terem bejárása el van zárva.

— És a tornác, mellyen ájtjövék?

— Azt én és te kivüled egy harmadik sem tudja. Vésd el közepenyedet, old le kardodat, és nyugodtan erczkedjél le oldalam mellé.

— Oh Renée, nem tudom mi, de valami igen aggaszt engem. Mint gondolod, nem me-

* Az 1552ben született Rieux Renée az egyházi rendbe szánt Rieux János gróf leánya vala Anyja Joncheres Beatrix név alatt ismertették.

A malini óriások; (apa és anya)

énylénk sokat is, itt tudod a Louvrebán? hol minden ajtó mögött kőmek leskődnek. Oh ég! — ha a király megtudná, hogy . . .

És akkor, ki félhetne jobban mint én? Én a feszületre esküvém neki örök hűséget. S így láthatod, hogy én mutatom meg mi a szerelem, és mi ekkor a félelem. Mérsékd el félelmedet, jer szívemhez, melly oly féktelenül dobog feléd . . . A gyertyafényt, melly árnyainkat a fehér függönyre festi, elol-tandjuk, és a függönyt fölvonandjuk. Hisz a boltozaton a hold világít, és halvány fényt epamlagra árasztja mellyen az éjjet egymás karjai közt átvirasztandjuk; majd midőn az utolsó csillag halványul, azon uton, mellyen bejövél, távozasz az álom karjaiba.

— Oh Renée, susogá Ligneroles, és átkulcsolá karjaival.

Az órák perczekint mulának. Már már virradni kezde.

— Ime bajnallik . . . most távoznod kell, yeszély érhetne

— Oh még egyszer engedjed távozásom előtt kebled dobogásait számlálnom. Csókjaid oly édesek, hogy velők betelni lehetlen.

— De lásd már a hajnalcsillag is föltűnt siess, siess . . .

Ligneroles behurkolódzék köpenyébe, föl-köté fegyverét, és elsiete. Midőn a sötét föld alatti bejárás végéhez ére, egy hang ezt mondá:

— Lőjjétek le!
És Ligneroles három golyó sebzése után le is rogya. Villequier a király parancsát teljesíté.

Renée parancsot veve az udvar elhagyása iránt. Nemsokára Antionetti Firenczi születésüvel egybekelt; de egybekelése után rövid idő mulva férjét hűtlenség bűnében

A katon

tapasztalván, megmérgezé azt Ezután Altovitti Fülöphez ment férjhez, Henrik pedig ki még mindég vonzódott iránta, egybekelése napján a Castellane bárósággal ajándékozá meg.

(Folytatják.)

A honi független-ség megünneplése Brüsszelben.

Míg szegény honunk nemzetünk boldogságát szívére kötött választott hű fia által a nyakunkra szánt járom készülése közbeni földbe tiprá-

A limburgi kocsi; (állatnyészetés.)

sával küzd, és míg nálunk ártatlan vér foly a hű, eddig valódi szolgák most bajnokként harczoló ereiből addig más népek, kik e keserű harczon túlestek, örömnépeket ülnek. Ha körül nézünk francz honban, ott alig van város, alig egy nagyobb község, alig egy hámor vagy huta, hol a köztársaság születéséért lakomát nem rendeznének, vagy

nep lévén, továbbá némely népismertető vonásokat jellemezvén ez ünnepély, érdekesnek tartottuk azt olvasóinkkal közleni.

A színhely Brüsszel.

Mint a tervezet előre hirdeté az egész ünnepély négy napon át tartaték. Ágyudörgés, lófuttatás, földművelők gyűlése halotti harangozás, katonai táborzás és viga-

Íssóság kocsija.

rég nem rendeztek volna. Ott mindenki vig, derültkedvű mindenki érzi, hogy szabad lón. Nálunk minden honfi búsul, retteg, és küzd, sovárogya várván mi jobb jövőt szüend a holnap.

De nézzünk más felé, és találándunk ott is vigadó nemzetet, melly ha még el nem érte kellő kívánatos szabadságának tetőpontját, de bír már társadalmi intézményekkel, és némi függetlenségi nyereségye van, tehát ünneplázt. Ez a Hollandiatól lett független állapota Brüsszelnek.

Ezen ünnepet ez évi Septemberben Belgium 19szer ül meg.

Népünne, függetlenségi ün-

Az athi óriások. (Goliáth és neje.)

lom szemlék, zászló osztogatás, népjátékok s gyakorlatok, lövöldözések földészeti és műkiállítás, ommeegang, hangverseny, jutalomosztás, tánczvigalom és kivilágítás voltak az ünnep ágazatai.

Az első két nap tartaték a futtatás, a gazdák gyűlése a katona ünnep, szemle és zászló osztogatás, mellyek minthogy könnyen képzelhető tárgyak és különben sem egészen idegen dolgok, külön ábrát nem igénylenek; de az ommeegang jelenetei, kivált nálunk hol nevérol sem ismeretes egy kis magyarázatot és pár ábrát is megérdemlenek.

Tájékozásul annyit jegyzünk meg, hogy ommeegang idegen szó, processiót menetet jelent.

Az ommeegang tehát délben kezdődött.

Minden ablak, minden erkély sőt a legtöbb háztető meg vala rakva nézőkkel, hogy minél kevesb ember számüzessék a nagyszerű látványtól. A házak eleji ékesítve valának zászlókkal, bojtokkal, paizsokkal, czimekkel és tudja mivel. Soha király illy ünnepélyesen nem fogadtatott fővárosában. Egy óra alatt századokat leheté élni. A meglepetés minden perczen szörnű. A hangos tapsok, az őszinte örömrivalgások után

A luxemburgi kocsi; (vadászat.)

egyszere nagy csend lón és ime közeledék a jelenet azon oldalról, melyfelé minden fő és szem fordula, sőt sok száz táfonga . . .

A menet előcsapata szokás szerint a rendőrök valának, ezeket követék a tárogató kíséretében fecskendő örök csinos öltözetben, végre öt óriás.

Egy ugy nevezett nagy óriás, egy mord képű hajdani török vala, mellette a kis óriás, a család utolsó szülőtte. Mind az ünnepélyhez alkalmazzott új öltözetben. A kis óriás tánczolt ugrált s vigadott.

Utánuk lépdelt nagy bátyjuk hajporozott fővel s különczös ruházatban, aztán az anya egy fogatlan anyó, és a ragyás porokás öreg apó. A szegény asszony ekkor utoljára mutogatta magát, mert megcsuszván egy olly sebet kapott elesése által az or beütésén kívül, hogy abban meghalt. Magassága a kis óriásnak vagy hét láb lehet. — Ezután következék a goliáthpár Athból, ezt a hosszelti langeman, vagy is egy tetőtől talpig pánczélos s egy kereken mozgó karszékben ülő lovag. De bár e lovag általában megüti is vala a 20 láb magasságot a nép ezt egész egykedvűséggel nézegeté, minden kíváncsiságát egy más óriásra tartogató, ki most következék négy erős ló által vonatva és ki jártában délczegen nézegete jobbra balra a bámész-kodó parányi lényekre.

A két utolsó óriás malini volt, a három első brüsszeli.

Ezek után következék a két teve, mellynek púp helyett egy egy amor volt hátán. Majd a szerencse kereke vala látható egy ló által vonatva aztán a bohóc, úr és pór mint az élet mintáji.

Miután ezek elhaladának minden szájból eszó vala hallható dudu, dudu!

Ez t. i. azon ének, mellyet az ellenség elébe menetkor szoktak némelly városiak énekelni, most pedig csak a nagy vasas katona jöttét jelenté, ki más napon sz. Györggyel vala megküzdendő a sikon.

Ez iszonyu vértés hadfi fűzből összeillesztve mászva halada át a piacson, testét zöld vászon fódé, és egy nagy sereg vad, bokrokkint álarozott ember követé, egy sereg bunkós botokat forgató pajzánok-és ismét széllel tölt hollyagokkal handabandázó ifjonczok - valamint vízi isteneket ábrázoló seregecske- és egy szép csapat fecskendő örökkel.

A főlebb említett vivás tárgyának regéje imez.

1137ben Watmes város környékén egy borzasztó szörny pusztított. Egy éppen a szent földről hazatérő bajnok megigéré, hogy a tájat a szörnytől megszabadítandja. A lovag neve Chin Gilles. A boldogságos szűznek legyen áldott neve, mint itt regélni szokás, a lovag a szörnyet fészékébe kényszeríté s akkor egy lánzsaszurással megölé. E vivásnak tréfás emléke Mont városban évenként megtartatik a hatósági ház előtt. És most is a jövő nap Brüsszelben a sablon piaczon tartatott meg.

s ennyiből álla az ommevang.

Még hátra van az ábrándos kocsvonalak leírása, melly nem kevésbé érdekes.

Művészi összeállításukon kívül érdemök még a meglepő gondolat.

Az ünnepély ezidei rendezői összehívtak minden megyét a tanácskozmányba, és így egy helyen mutatván föl a külön megyei izlés az egész hon képviselve volt e tekintetben melly tény az ünnepélyt csak nagyszerűsíté.

De a kilencz megyei kocsin kívül még öt pótlék kocsi is vala.

A tudományok kocsija.

Mont város arany szekere.

Egy ilyen a műveszetet képviselé.

Egy más Belgiumot.

Egy ismét a katonai dicsőséget.

Helyszüke miatt elég leend a legérdekeseb három jelenetet leírni.

Luxenburg kocsija, a (hajdani vadászat) nyitá meg az újabb ünnepély sorozatát követően ezt egy csapat lovasság. A Luxenburg szó

említése egyszersmind emléke hozza az ő ardeni erdőket, hol az ősz hajdantól az ifju maig nem szüntek meg fűtyölni a vadászok golyói az ostorok pattogásai, a hurok pengeni és az ebek prédájukat üzni. Az említett kocsi fölöttő vadszerű szerkezete által: ábrázol az egy szikla halmazt, melly mohhal van fódve, s egy hatalmas cser erős karjai által összetolva. Egy sziklátra különféle állatok gyűjték. Imitt egy ragadozó madár ült le egy tövises bokorra, amott egy róka bukik meg árnyban ragadánya után leszködni Nem messze hozzá egy medve nyújtja szaglász orrát. A szikla közt létező üreg bejárásánál egy farkas tolja előre fejét míg a szikla tetejére alkalmazott szarvas Krisztus képét hordja szarvai közt, emlékezetbe hozván a sz. Hubert látványát, mi őt a keresztény hitre téríté, ki aztán az Ardennek védszentje lón. A kocsi valóban eredeti. Huzák ezt tüzes kis luxenburgi lovak, menvén mellettük erős legények Trevirből, kik hátukon tegzet, oldalukon tört és baltát czipelének.

A luxenburgi kocsi követé a mostani vadászat mintakocsija, mint a hogy a vadászatban királyok fejedelmek vadász főnökök a medve vadászatban, cselvetésben és karabélyazásban részt venni szoktak. Előttök czimeik zászlóik vitetnek. Et követé a limburgi más kocsi (barom tenyésztés képviselője), És minő ellentét az előbbivel. Limburghan telepedtek meg az első germán törzssaládok, kiket a föld jósága csalt oda. Maig is találhatni csodálandó szép nyájakat, mellyek helyesen kezeltetvén s javítván szép jövedelem forrást szolgáltatnak a vidéknek. Lám e kocsi egy csinos tűzhelyet ábrázol, elszigetelve ugyan, de mégis környezve mezei rózsák és más virágokkal és bokrokkal. Az előoldalon egy galambducz áll ki. A tetőzet elől szinte kinyulik czölöpök által van föltámasztva. Ez ernyőszerű fődél alatt gyermekek láthatók tejes edénykéikkel, mellettök fehér báránnyak. A csinosan összeszerkezett tűzhely előtt a roppat árboz áll, melly bokrétákkal és czimerekkel van ékesítve. Ezt két, az állatokból nyert zsákmányokból szerkesztett trophaea körözi.

A fogat itt ökrökből áll, mellyeket nehézkes járásukban vidor béresek vezetnek.

A fogat jobb és bal oldalán látni és egy tekintetre megismerhetni ez állatok tenyésztőit a kurta farku lovakon ügetni. Kalapjuk viaszos vászonnal bevont, melly arcukat a naptól védi, testeiket hasonlóan illy pongyola bluze fődí. Szájukban pipa, öklükben pedig egy nagy bunkó függ. Mellettök a rövidke ruhába öltözött pór tejes leány megyen aranyozott korsójával fején, és a mocsárvidéki leány nagy kenyeres gombolyú kosarával; utánuk pedig a juhászok botjaikkal követvén őket nyájaik hű őrői.

Mi a katonai diszkocsit illeti, azt legjobban csak a szemle által ismerhetni meg, fölösleges lévén minden további magyarázat, arról csak egy pár szót.

Ez mindennemű fegyverek, való és áltrophaeák, ágyuk vérték zászlók kissé zagyvalékos vegyülete volt. Vonatott nyolcz, a minden ezredéből összeszedett altisztek által féken tartott lótól. A szeptemberi sebesültek mentek elől, utánna pedig a vadász csapaton a választott seregen kívül a sok városi katonák, zene és zászlótartók.

Említeni sem szükség hogy a vonal végeztével minden tehetős lakomát rendezett barátai megkülönböztetett vendégei és rokonai számára.

Adja isten hogy mi is rövid időn ünnepel-hessük függetlenségünk diadalát.

Történeti okiratok a camarilla levéltárából.

I.

Bűnbocsánati oklevél, mellyet a dicső camarilla személyzete egyik tagja jó szeszélye fölhívulásában illető kerületében kiadott:

„Hogy a haza kapui az eltévnyedetteknek

és elcsábítottaknak ismét megnyitassanak, és legfölsőbb kegyességünket és szánakozásunkat azokra is elárasszuk, kik azt legkevésbé sem érdemlették, elhatároztuk egyetértésben a főméltóságú álladalmi tanácssal általános bűnbocsánatot hirdetni mind azoknak, kik a legutóbbi politikai kihágás miatt elíteltettek, vizgálat alatt vannak, vagy menekültek, vagy bármi súlyért szenvednek. Egy kegyelem tény által reméljük bebizonyíthatni, mennyire vagyunk hajlandók a multakat feledni. Rohanjanak tehát azok, kiknek kegyesség osztásért karjainkat kinyitók, kebelünkre, és hálakönnyeik árjával, de különösen testeik tépésével ügyekezzenek bebizonyítani mennyire érdemesek kegyeinkre. De bár mennyire terjedjen is kegyességünk, szükség mégis, hogy annak határa legyen, mellyen túl való terjeszkedés nem csak gyöngeség lenne, hanem bűnös is, ennélfogva az általános bűnbocsánatból kizárják:

1ső. Az fölség sértési büntény vezérei, ingerlői, részesei.

2szor. Mind azok, kik bármelly hivatalbeli kötelességeiket a felségsértési büntény ideje alatt elmulasztották.

3szor. A felségsértést tartalmazó iratok szerzői, terjesztői, vevői és olvasói.

4szer. Mind azok, kiknek eszközben volt részt venni a felségsértésben.

5szor. Azok is, kiknek felségsértési álmaik voltak.

6szor. Végre mind azok, kik a felségsértési büntény hallására el nem borzadtak.

Mint hogy sokan zavarba jöhetnének az iránt, mikint nyilvánítsák örömüket a nyert kegyelmeken, tehát ekint rendezünk és parancsoljuk:

A jelen bűnbocsánat által érdekeltek holnap este lakásukat tetszésök szerint kivilágíthatják.

Adatott Zavarosban sat. sat.

Törvény a jövendőben népgyülekezetekről.

II.

Az alap törvények 16 czikke által szabadság adatik a camarilla által kormányzott népeknek, s azok községeknek, összegyülni bármikor, hol, és mikép nekik tetszik. De mint hogy ezen czikk újabb időben sok félre magyarázásra, sőt visszaélésre adott alkalmat homályossága által: annál fogva, miután egy részt a népek ugyan biztosított az érdekei fölötti tanácskozás, de más részt a közrend, csend és béke föntartása szintugy kötelessége a fölsőbbségnek, szükséges lón e 10 czikket következő törvény által közelebről meghatározni, és parancsoljuk ennek a benne érintett büntetések terhe alatti megtartását.

1ször. Jövendőben a népgyülés és csoportozás csak különös engedelmünk mellett történhetik.

2szor. Ki jövendőben népgyülésre, csoportozásra engedelmet kérend; három évi várfogsággal bűnhődik.

3szor. Népgyülés azon, mihelyt 6 személynél több jó össze.

4szer. Azok, kik nép gyülésben részt venni szándékoznak, mielőtt erre az engedelem megadatnék, 4 havi fogsággal büntetnek.

5szor. Az ilyen népgyülések rendezői, arra fölhívók abban résztvevők érdemeik szerint több vagy keveseb évig tartó börtön vagy várfogságra ítélendők azonkívül különös roszalásunkra számolhatnak.

6szor. Ki mást népgyülésre menni lát vagy látni vél, aránylagos börtönöztetéssel bűnhődik.

Kiadatott sat, sat.

Afrikai hírnök.

Uj és érdekes közlemények a nép mindennapi, de még kevésbé ismeretes életéből.

(Folytatás.)

Minő volt azonban a szegény ember ijedelmé, midőn kezét az övbe bocsátván, sőt tapogatózván, oly kerek érc darabot lel melly sem arany soltani, sem durohoz nem hasonlita. Hideg borzadály futá szegényt végig. Haja szála emelkedék, arca izzad megtelek izzadságeseppelkel; kezeit szemlélé, de azok telve valának ön és vas lemezekkel. A csere lélekismeretben járó dolog, az öv csakugyan kissé könnyebb volt mint eleintén.

E pontnál a hallgatóság hangos kaczaja elégtételét lijez ki.

— A keresztény ismét fölvevé az övet, nagy sokajokat emelt kebléből, hangos fuldoklásba törekü, ruháját tépe, haraga szívében, káromlása ajakai közt a kaid igazság szolgáltatását igénylék. A kaid egy szájnait hörpente a kávéból, pipáját meggyújtá s nehányat szippanta, mielőtt a kétségbeesztő jajveszékülésre felelt volna, aztán komolyan így szóla. Te gazember vagy, te csak játékokat akarsz üzni hiszékenységeből: ha csak igazságos meggyőződésedet követném, elevenen sütnélek meg, de elküldök a méltóságos aghához Dzsellul-ben-Taiebhez, ki téged elítélend, s teendi veled azt, mit érdemlesz. Azonnal lovon termett ez egyén, a keresztényt a lófarkhoz kötötte. s kiáltozása és jajgatása daczára is utnak indult vele.

Tudjátok mindnyájan kicsoda Dzsellul-ben-Taieb, talán láttátok fonséges arczát, melly borzasztó is, tudjátok hős tetteit, tanui voltakok föl lángoló bátorságának? tudjátok hogy homlokának egy redője, egy tekintete elremiti elleneit, és szolgálivá teszi. Ő csak unoka öccse volt a család fejének, s engedelményere, hogy üzze el azokat, kik utjában vannak, és eszközöljön tetteinek szabad utat. Hű a szent intéshez, bátyjai közül az idősbet megmérgeze, a másikat megöle fényes nappal egy pistoly lövéssel, a harmadikat szaladásra kéngette, és átvevé maga a család kormányát. Dzsellul minden sultánok közt a leggazdagabb, egyik sem bir az ő harcias bátorságával nincs egynek is olly határozott véleménye irigyei, ellenei ellen, soha mást ellenségével a győzelem után nem teszen, mint elüzi.

A keresztény is hallott beszélni e hősről, síránkozott tehát szomorú sorsán, melly előtte álla.

Az agha elibe állított keresztény alázatos arczot mutatott, elmondá, hogy Dzsebel-Amurba jöve nagy vásárlást teendő, de megfosztatott tolvajok által pénzétől. Birájának nyugodt vonásai által fölbátoritva, lassan lassan beszédesb tért foglalal el, és végre bosszualást követelt az igazságtalan bánásmódtól.

Az agha jó kedélyű volt ép e nap, meri az előbbi estén megegyezett leánya férjhez udásához.

— Ez ember bolond, mondá ő, ügykezni kell őt meggyógyítani, menjen valaki a tebib (orvos) keresésére. A tebib megérkeze.

— Nem veszel észre valamit e nyomorult ördög arczán, monda az agha, hogy elméje zavarodott.

— Bizonyosan lón a felelet, a nélkül hogy a tanult férfiú nagyon vizsgálta volna a a kérdéses tárgyat.

— Nem gondold őt veszélyben lenni? kérdé ismét a bíró.

— Igen, halálos veszélyben felele a tebib, el sem hagyva ura tekintetét.

— Az ökör kereskedő most reszketni kezdett, megértvén ez eredeti párbeszéd irányat.

(Folytatjuk.)

Napi események.

Az ernyőtlen fészkek alatt tanyázó kedves dalabájok elhagyják már környékünk mezőit és érdőt, mit igen sajnálunk; de kétszeresen sajnáljuk azt, hogy a fődeles fészkek, még pedig sárga fészkekben — mellyeket a fekete szán-

dékuk tökéletes schwarzgelb tanyává változtat — mondom az illy fészkekben lakó rut fölmilo fajt magukkal nem vivék a kedves szárnyasok.

Igaz hogy ezen utóbbi faj sokat különbözik az elsőtől. Ha egyéniségre megyünk át, melly a fajban jellemzettebb, azonnal megkülönböztethetjük. Jelesem:

A szabad tiszta lége emelkedhetésre szolgáló szárnyak helyett csak törődött lábacskákkal bir, mellyek őt csak a nehéz camarillagózzal terhelt sötét körökbe viszik; szép hangja helyett csak gúnytgerjesztő rikácsoló, csak szegény póroknak félelmes vonulását lehet hallani midőn a váltást megunta, mi naponta két ízben is megtörténik a hivatalos órák ideje egész folytán; de különös nem magyar hangokat ejt midőn magyar bankjegyeket kell elfogadnia, szeméit ez jobban felti amazoknál, azért véd ablakokat hord orra fölött, azért ugyan, mint a dalabájok szoktak, ha fajuktól elzártnak, buba elveszni, ez nem fog meghalni azért, mert fajjától (a schwarzgelbtől) elzártnak, hogy volna képes midőn tulajdon anyja a hazának elveszésén sem bir megilletődni, általában hiányzik benne a dalabájok szelidsége, mert ő hivatalában durva pimasz bánásmódu, igazi hajdani Wiener Mauthmann, kitől sokan megborzadtak, és tulajdonképen a dalabájokkal csak a más nevék szerint egyez meg, t. i. füles-mile. Ezt tehát ohajtanók ha Kassáról távozott volna a jó madarakkal, mert hivatala valóban fontos, és ama nagy fészket, mellyben többé kevésbé hozzá hasonokkal költőget, igen ohajtanók magyar emberekkel megtölteni, miután magyar kamara nevet visel. Ajánljuk is a kereskedelmi ügykezelés figyelmébe.

Hancin ugyan nagy hitel kell ám még arra is, hogy valaki megnyugodjon abban miszerint a honvédelemre a népfölkelésre czélzott lelkes fölszólításoknak sikere leend azon szomorú esetben ha az ellenség Sáros megyébe beütne. Sehöl olly egész mértékben nem teljesülhet ezen magyar közmondás: „falra borsót hányni,“ mint éppen Sárosban. Igaz, hogy Abaujban is megfutamodtak a semsei dicső nemzetőrök az eskütől, de ez csak egy falu, és még itt is van remény, a megnyerésükhöz vagy kényszerítésükhöz, de Sárosban, hol csak a megye hazában van lelkesedés ha a néhány választottak igen is kongó fölszólalását annak lehet mondani, a termen kívül pedig kiki kályha mögé ül, bölcsen hallgat, a bárgyu népet fölvilágosítani a büszhödt boszuvágyó aristocratái gög se kötelességének se szükségesnek, se illedelmesnek nem tartja, sőt még csak a bizottmányi ülésre meghívó körlevel is rendesen a gyűlés utáni négy öt napra jut az illetők kezébe. — Az alacson lelkü gyáva gondolkozásról fogalma csak annak lehet, ki némelly falukban megfordul.

Igen könnyen nyerhetett volna e napokban a haza legalább vagy nyolcz izmos legényt sergei sorába éppen egy illy megtestesült félenkség tót fészkeből. Boroszló (sáros megyei) helységeből azon napokban, midőn a népfölkelés már rendezendő vala hegyaljai szüretre indult a nyolcz hadkerülő, s el is jutottak Hidas-Németiig, ott azonban az utlevél előmutatása után (ez csak a falubirótól vala kiadva) az éppen gyakorló nemzetőrök sorába állítottak, mint katonának elviendő csapat. Ezek pedig fideliter hiszik, és minden kétségbeesés után is már elszánják magukat A gyávaaság még csak tiltakozni sem engedé őket. — De illy tréfa nem lehetén kivihető, visszakisértettek Kassáig, s innét haza.

Eppen tegnap indult egy abauj megyei Mislye nevű helységebe vagy 60, de töltéssel is ellátott honvéd és vagy 20 huszár, hogy a szép madarakat, kik sem gyakorlatban sem esküvésben részt venni nem akarnak, kissé alább hangolják fenyegető gondolkodásukból; kik nem elég gyávák arra, hogy harczolni vonakodnak a közszabadságért, hanem még itthon is bajt okoznak. — De bezzeg első voltak az urbér félretevésénél. — Még eredményt az executióról azonban nem tudunk.

Ungvári napi események: Miután e

lapokban politicai életünkről, a tisztelt közönséget, nem tudosíthatom — ennél fogvást csak a városunkban előforduló napi eseményekre, és közönségesen az életből eredni szokott mozgalmakra szoritkozni kéntelenítettvén — rövid sorokban próbálom előterjeszteni, városunkban f. hó 19. 20. 21. és 22dik napi eseményeket. — Az országos honvédelmi bizottmány lengyel honból betörni szándékozó, idegen fegyveres csapat vagy is inkább rabló csorda ellen nálunk is biztos által népfelkelést rendelt — minek következtében 19én lón utcáinkon, és a megye öszves helységeiben, általános dobpergés és zajos mozgás — nemzet őreink-dicséretőkre mondva — álhata, a közös veszélyt hirdető hatalmas hangtól — egy percz alatt igazi lelkesedéssel talpon voltak. 20kán megyénk helységeiből lelkesedve jöttek be, — két napra való élelemszerrel ellátva — a dális termető és hősleg elszánt fegyveres polgártársaink; kiket 21kén távolból eső helységeknak nemzetőrei, illo rendben századonként, az illető százados urak vezérlete alatt követtek. Városunk harcias színben volt. — E napon egy lengyel herceget — Voronyeczky — ki meg ható német nyelven mondott nyilatkozata következtében utolsó csepvérét is kész, hazánk alkotmányos szabadságáért, és függetlenségéért földáldozni (éljen) egy pár tűzről pattant, fiatal lengyel kíséretében — szerencsénk volt városunkban üdvözleni — ellátása és fogadtatása politicai tekintetben is nagyszerű és kitünő volt. — — Városunk lelkesebbjei által éjjeli zenével is megtiszteltetett. — Másnap az az 22kán zavez és lelkes eljenzések között búcsút von tölünk utját Pest felé tolytatandó. — Ez napon lelkes, és közszeretető fő ispánunk Bernáth Zsigmond, hatalmas szónoklattal üdvözle, a megyeházának udvarán osztályonként felállított s több ezerekre menő, lelkes nemzet őreinket — egyszersmind az általános népfelkelés megszűntetéséről szóló rendeletet fölolvastatván — tudatta a fenséges néppel: hogy a veszély — melly bennünket fenyegetett — a hatalmas, és nagyszerű demonstráció következtében tölünk elvonult; mire nemzet őreink, és az ezerekre menő néptömeg az örvendetes hirt kitörő eljenzéssel fogadta; de csak hamar bús komolyság derült el arczaikon — mert meg hissulni látták keblöknek azon legszentebb vágyát hogy házáink ellenségeivel, hatalmas karjainak villám sujtásait éreztethetnék, és alkotmányos szabadságunk megsemmisítésére éjeli denevérként setében tövekvő camarilának gaz bérenceit parányi morzsákra zuzhatták volna. Ezekre menő nemzet őreink, lelkes főispánunk előtt büszke rártartással, megható nemti induló harsogásai között elleptetvén, csendes házi tűzhelyeikhez vonultak. Városunk most már csendes, a rend, és beke, üdvös malasztját élvezi. — A nagyszerű jeleneteket — mellyek a fent említett napokon egymást érték semmi rendtelenség nem zavarta kivéven egy vigyázatalanságból, elsült fegyvernek golyóját melly is egy fiatal nemzetőrnek, rövid kénlodás után, életét rabolta el.

* * *

Jellasits bajnokai.

Jellasits kais. kön. seregét az irónak is megadta a sors szemlélni. — Nem hittem volna soha, hogy Horvát országot illy nép lakhajja, mert azt képzeltem: horvátország népe izmos, harcedzett nép, de ime nagyon is csalakoztam.

Láttam egy nyomorék zsebrák csoportot; szánni lehet szegény kiéhezett népet, mellynek mindegyikéből a halál swarzelb képe néz ki. — Egy elviselt kalap, rongyos szür lóg aszott testéről, egy zsák, mellyben részint koldult nemije van. Fegyvere alatt szinte görnyed; szür nadrága szakadozott, mint saruja, mellyből lábujjai kandikálnak ki.

Katonának egyedül határhozeit lehet nevezni, szinte szakadoznak ruhájokból, bus lehajtott fővel járnak, szégyenlik magukat illy nép között, mit saját vollomásuk után irok.

Ezeket követé a hóhér légio, a serbek, szerzsánok vagy vörös köpönyegesek, inkább vérengző állati mint emberi arczzal. Fejüket vörös sapka takará mezétlen hosszú nyakárol a vörös köpeny lóg; övük pisztolok és handzsár vagy jantsár késsel van ellátva, törökös nadrág, boeskor. Puskájuk nem szuronyos, de hosszú, vékony cső, rézzel czifrázott, és kovás. Ezek az utósereget képezik s a lakosokat dulják; — mikor nadályként tele szivják magukat pálinkával, ugatáshoz hasonló hangokon éneklük nemzeti nótájukat.

Legjobban röstellik a kartács tüzet és a huszárok rohanását: —

A Hárdegg vasasok teszik ugyszólván a tábor főerejét, azonban huszáraink ezeken se sok becsületet hagynak. —

Jellasiúsnak vannak még lovasai, kiket huszárok-nak nevez: ezek Haulik püspök gyártmányai.

Magyar! álj meg és bámuld a 19dik század óriási műveit!

Nincs szó, melly ezeket megmagyarázza; valjon zsupp ül e a lovon, vagy ló a zsuppon.

F. S.

Zsebrák csoportbeli.

Szerzsánok.

A sorsjáték.

Hazajóvén a pórfiu imigy szól atyjához: atyám, de jó dolog az, hogy 5 fttal 100,000 lehet nyerni. — De apám, hogy megy ez végbe?

Rögtön is megmagyarázhatom: képzeld a Rákos mezőt tele birkákkal, egy közülök fekete, a többi mind fehér. Most bekötik a szemeket, és szabad egyet megfognod. Ha a feketét fogod meg, tied a 100,000 ft. de ha fehérét fogsz, elvesztetted az öt forintodat.

A magyarra szánt legmélyebb lealáztatás.

Hú ábrázolása annak, mikép akarta reactio gaz kisasszony lealázni a magyart úgy, hogy képviselője által fülébe sughassa egész kényelemmel az Okt. 3. manifestumot.

A halottak napja.

Nézzé csak collega ur, itt fekszik mindjárt három betegeim közül. Milyen szépen ékesi vék sirjaik! Valódi istenkert, és a holtak a vetések. Mégis csak n-gy gondolat. isten magvetőjévé lenni.

31. Képtalány.

Megfejtése a 30. szám alatti képtalánynak:

,E világon semmi se borzasztóbb a zarnokságnát.